

cda/content/document/cda_downloaddocument/v_18_3122.pdf%3FSGWID%3D0-0-45-1363225-p174303093+&cd=3&hl=ru&ct=clnk&gl=ua;

5. Мельник М.І., Лещук І.В. Податковий контроль в Україні: проблеми та пріоритети підвищення ефективності. Монографія. – Львів: Інститут регіональних досліджень ім. М.І. Долишнього НАН України, 2015. – 330 с.

6. Андрющенко, І. Є. Міжнародний досвід організації податкового адміністрування // Ефективна економіка. – 2015. – № 11. – С. 41–49.

Пірак М.

студентка,

Науковий керівник: Бабич В.А.

Університет державної фіскальної служби України

ЗВЕРНЕННЯ ГРОМАДЯН ЯК ІНСТИТУТ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Одним із найважливіших конституційних прав людини та громадянина є право на звернення до публічної адміністрації. Це право закріплене у статті 40 Конституції України, яка передбачає, що всі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб цих органів [1].

Ст. 40 Конституції України встановлює, що усі мають право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування та посадових і службових осіб цих органів, яке зобов'язані розглянути звернення і дати обґрунтовану відповідь у встановлений законом строк [1].

Звернення громадян до публічних органів управління є невід'ємним елементом правового статусу громадянина України. Сьогодні актуальність науковобтеоретичного дослідження інституту звернення громадян достатньо очевидна та незаперечна, оскільки конституційному праву громадян на звернення до державних органів і органів місцевого самоврядування відведено особливе місце в системі адміністративного права.

Відзначимо, що деякі теоретичні аспекти щодо вивчення інституту звернення громадян України до органів державної влади та місцевого самоврядування відображені в дослідженнях таких вчених, як В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, В.К. Колпаков, В.В. Мальков, В.І. Новосьолов, В.І. Ремньов та ін [2, с. 1034].

Слід зазначити, що інститут звернень громадян існує давно у багатьох державах світу. Про це свідчить велика кількість джерел, що надавали законослухняним громадянам право на звернення з метою захисту своїх прав як до відповідних посадових осіб, так і до різних державних органів, в тому числі й до спеціально для цього створених органів держави – судів [3, с. 3-6, 14-18]. При цьому аналіз інституту звернень громадян до органів публічної влади свідчить про те, що сьогодні переважна більшість держав світу у своєму законодавстві закріплюють право на звернення кожного за захистом своїх прав і свобод до органів влади [4, с. 415-416].

Відповідно до ст. 3 Закону України «Про звернення громадян» зверненнями громадян є викладені в письмовій або усній формі пропозиції (зауваження), заяви (клопотання) і скарги [5].

Безумовно таке право на звернення надано всім громадянам України. Крім того, відповідно до статті 1 Закону, особи, які не є громадянами України і законно знаходяться на її території, мають таке ж право на подання звернення, як і громадяни України, якщо інше не передбачено міжнародними договорами [5].

Звернення адресуються органам або посадовим особам, до повноважень яких належить вирішення порушених питань і повинно містити прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, суть порушеного питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги і підписано заявником (заявниками) із зазначенням дати. Воно може бути усним (викладеним громадянином і записаним посадовою особою на особистому прийомі) чи письмовим, надісланим поштою або переданим громадянином. Оформлене без дотримання цих вимог звернення повертається заявникові з відповідними роз'ясненнями не пізніше як через десять днів від дня його надходження [6, с. 535].

Слід звернути увагу і на ст. 9 Закону України «Про звернення громадян». Відповідно до неї заборонено переслідування громадян і членів їх сімей за подання звернення до органів державної влади, місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, об'єднань громадян, посадових осіб за критику у зверненні їх діяльності та рішень. В той же час положення ст. 26 встановлює відповідальність громадянина за подання звернення, яке містить наклеп, образи, дискредитацію органів державної влади, органів місцевого самоврядування, об'єднань громадян та їхніх посадових осіб, керівників та інших посадових осіб підприємств, установ і організацій незалежно від форм власності. При цьому в законодавстві не визначено різницю критики від дискредитації. Зауважимо, що критика носить, як правило, негативний характер. Дискредитація є дією, спрямованою на підриг авторитету, довіри тощо. Таким чином є сумніви з приводу того, що в той чи іншій мірі дискредитація може стати результатом реакції на критику. Це питання потребує закріплення на законодавчому рівні з метою розмежування даних понять [2, с. 1041].

Звернення розглядаються і вирішуються у термін не більше одного місяця від дня їх надходження, а ті, які не потребують додаткового вивчення, – невідкладно, але не пізніше п'ятнадцяти днів від дня їх отримання. Якщо в місячний термін вирішити порушені у зверненні питання неможливо, керівник відповідного органу або його заступник встановлюють необхідний термін для його розгляду, про що повідомляється особі, яка подала звернення. При цьому загальний термін вирішення питань, порушених у зверненні, не може перевищувати сорока п'яти днів [8, с. 265].

Термін зберігання документів за пропозиціями, заявами і складає п'ять років. Після закінчення п'ятирічного терміну зберігання документи за пропозиціями, заявами і скаргами знищуються у порядку, встановленому чинним законодавством [7].

Отже, необхідно зазначити, що право на звернення є одним із дієвих способів захисту прав громадян і засобом запобігання їх порушень. Крім того,

право на звернення є також елементом системи громадського контролю за публічною владою. Інституту зверб нень громадян властива правозахисна функція, а праву громадян на звернення притаманний правоохоронний аспект.

Список використаних джерел:

1. Конституція України прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Шапіро В.С. «Особливості правового регулювання права громадянина України на звернення». – 2012. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/old_jrn/e-journals/FP/2012-4/12svcunz.pdf
3. Конституції нових держав Європи та Азії / [упоряд. С. Головатий]. – К.: Укр. Прав. фундація. Вид-во «Право», 1996. – 544 с.
4. Грошевой Ю.М. Актуальні проблеми кримінально-процесуальної теорії в світлі Європейської конвенції про захист прав людини та основних свобод / Ю.М. Грошевой // Актуальні проблеми формування правової держави в Україні: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. Ч. 1. – Харків, 2000 р. – С. 59–61.
5. Про звернення громадян: Закон України від 02 жовтня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 47. – Ст. 256.
6. Адміністративне право України: Навчальний посібник / К.: Юрінком Інтер, 2004. – 544 с.
7. Чечель Н.О. «Порядок розгляду звернень громадян. Відповідальність за порушення законодавства про звернення громадян». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.lutskrada.gov.ua/lucke-miske-upravlinnya-yusticiyi-u-volinskiy-oblasti-informuie/porjadok-rozglyadu-zvernen-gromadyan>
8. Колпаков В. К. Адміністративне право України / В. К. Колпаков. – К. : Юрінком-Інтер, 2000. – 280 с.

Різун Р.Л.

студентка,

Національний юридичний університет

імені Ярослава Мудрого

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Контроль належить до універсальних функцій соціального управління. У свою чергу однією із найважливіших функцій державного управління є контрольна.

Специфіка фінансового контролю полягає в його обов'язковості для всіх суб'єктів господарювання, суворій нормативно-правовій обґрунтованості, сфері дії і виключно грошовій оцінці, а також використовуваних методичних прийомах [1].

Систему фінансового контролю можна уявити у вигляді сукупності таких елементів:

- суб'єкти фінансового контролю серед яких слід виділити суб'єктів контролю, до яких належать контролюючі суб'єкти, тобто уповноважені законодавством на здійснення контролю за дотриманням приписів фінансового законодавства органи підконтрольні суб'єкти, тобто особи, фінансова діяльність яких підлягає контролю;